

отъ другаритѣ ни, единъ день почнахъ да си шумнахъ.—Абе, туй е той, нашето попче отъ Габрово, познахъ го добръ, и то ме позна, шепнѣше х. Минчу на баща ми.—Той е същия, нали го знамъ като влачеше прангата въ Търново, ама да си мълчимъ, защото работата му не ще да е чиста! шепнѣше и по-низко баща ми. Азъ ги прислушвахъ, познахъ за кого е думата и видѣхъ тайнствения човѣкъ. Той бѣше богато облѣчено духовно лице, съ църковенъ санъ и име: *Архимандритъ Митрофанъ*¹⁾—*бейзааде* отъ Руссия, както се показвалъ, сир. отъ княжески родъ. Въ други единъ интименъ разговоръ азъ подслушахъ пакъ, когато х. Минчу думаше на баща ми;—кого ли е пакъ изгорилъ, кой ли мѣнастиръ пакъ е обралъ!

И тоя разговоръ се склучи помежду имъ съ рѣшение на строга неутралность. — Не е добръ за насъ, думаше баща ми, да казвами на хората, каква е стока, зере и ний сме българи, срамота е; нека отъ другого да намѣри!

И наистина, тоя отецъ Митрофанъ, дали защото подозираше да не го искажатъ познавшитѣ го хаджии, що за цвѣте е, или подуши отъ друга страна опасность, не слѣдъ много избѣга отъ Иерусалимъ, като остави смаяни старцитѣ въ тамошната патриаршия съ блѣсъка и богатството си. Скоро слѣдъ избѣгването му пристигна пратеникъ отъ Света-гора да дири обирача на единъ светогорски таксидиотинъ идящъ отъ Румжния съ санджкъ желтици! Всичко азъ слушахъ отъ разговоритѣ на баща ми съ х. Минча съ всичкитѣ подробности на тоя обиръ, които обаче сж излишни въ разказа на моя *хаджилжкъ*.

Други единъ епизодъ тѣй сжщо паметенъ за мене: Единъ отъ нашитѣ другари хаджии бѣше и нѣкой х. Боби отъ Дръново. Познанници нѣкой отъ патриаршията направиха *знафетъ* на нашитѣ хаджии. Въ тия познанници бѣше и *протопсалта* отъ божигробската църква, *Гликерий*, родомъ отъ Атина, въ духовническа униформа, а мирянинъ, както се го-

¹⁾ Дълга е историята на тоя хитъръ злодѣй и авантюристъ. За обиръ и убийство съденъ и осъденъ въ Търново около 1840 г. и испратенъ въ Видинската крѣпость навѣченъ затворъ, сподучилъ бѣ да избѣга за нови злодѣяния и авантюри все подъ калугерското расо. Покойний Кънчо Кесариевъ, учителъ въ Търново (въ 1855—65) ми е разказвалъ за него, че когато се учаль въ Бѣлградъ този авантюристъ билъ стигналъ да бѣде *смирень братъ* въ единъ богатъ мѣнастиръ въ Сърбия, отъ гдѣто избѣгалъ слѣдъ като го улячкосалъ. За него други ми се разказвали нечувани авантюри—слѣдъ подвигитѣ му отъ Сърбия—да е разигравалъ съ турскитѣ бегове въ Плъвенъ и Враца. Ирѣди освободителната война, чувалъ, билъ игуменъ въ единъ мѣнастиръ въ Бургашко. Може и тамъ да е свършилъ въ покаяние бурния си животъ.